

GRAVEYARD LOVE

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Pavel Sekerák</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2024)</u>	<u>Pavel Sekerák</u>

O knihe

Tajomná hmla na opustenom cintoríne ukrýva nielen náhrobné kamene, na ktorých si čas láme svoje zuby, alebo pozostatky tiel, ktoré opustil život. I na takom neobyčajnom mieste ako je cintorín sa môže zrodíť láska a hlboké priateľstvo, ktoré vytrvá doslova až za hrob.

Hmla

Chladné septembrové ráno. Jedno z tých, ktoré všetci nenávidia. Sychravé, upršané, zahmlené. Väčšina ľudí je ešte v posteli a mnohí z nich dnes majú v úmysle z nej vstať len ak to bude nevyhnutné. Napríklad na toaletu, alebo keď si pôjdu do kuchyne po nejaké jedlo. Deň ako stvorený na prežitie v teple mäkkej prikrývky a s televíznym ovládačom v ruke. Teplota vonku je pár stupňov nad nulou a vlhkosť by sa snáď dala i krájať. Pre väčšinu ľudí je to len ďalší zbytočný deň hodný zabudnutia. Biela stránka v denníku školáčky. Nie vždy sa meteorológom ich predpoveď vyplní, ale dnes sa trafili presne. Mária si pozorne vypočula predpoveď počasia na dnešný deň. Výstraha pred hustou hmlou bola presne tou informáciou, po ktorej túžila. To, čoho sa iní ľudia, najmä šoféri, obávajú, bolo pre ňu tou najlepšou správou na víkend. Dôkladne vystrojená na svoju dnešnú misiu opúšťala svoj útulný byt. Mala v úmysle rozlúčiť sa pred odchodom so svojim psikom. Lenže Fred bol zalezený pod dekou a nejavil o to vôbec žiaden záujem. Tváril sa, že spí. Mária vedela, že to tak nie je, že to na ňu iba hrá. Nie je to prvýkrát. On tiež patril k tým, ktorí takéto počasie vyslovene neznašali. Nespokojne vrčal, keď sa musel ísť v takomto počasí vonku vyvenčiť. Dnes to už raz absolvoval a pohľad na pootvorené dvere bytu v ňom nevzbudzoval záujem. V lete je to samozrejme iná pesnička. Nedočkavo vrtí chvostom a šteká pri dverách. Ale nie dnes. Dnes bude iba spať.

„Ako chceš... Tak si tam lež! Som zvedavá, či tam budeš ležať aj vtedy, keď si budem robiť večeru...“

Pes sa ani nepohol, len trochu nadvihol ucho, keď začul slovo večera.

„No vidíš! To si celý ty. Myslíš iba na maškrtky. Maj sa tu pekne...“ - povedala s naoko urazeným výrazom v tvári a zatvorila za sebou dvere.

Zbehla niekoľko schodov a vzápätí už sedela v aute smerujúce k jednému z jej obľúbených miest. Inokedy dravá a vášnivá šoférka sa teraz pomaly vliekla za autami menej skúsených vodičov.

Kvôli hmla ich však nemohla predbehnúť. Dobre vedela, že riskovať v takýchto situáciách sa nevypláca. Aj keď ju to stálo nemalo sebazaprenia a utrpenia.

„Idiot! Vypni si tú hmlovku!“ - rozčuľovala sa na staršieho pána idúceho pred ňou, ktorého zadné výstražné svetlo do hmly svojim jasom oslepovalo mladú šoférku.

Dúfala, že jej čím skôr zmizne z cesty. Musí to byť už každú chvíľu. Možno na tejto križovatke, alebo na tej nasledujúcej. Len nech je už konečne preč. Nemohla s tým nič robiť, ale mala riešenie na takéto stresujúce okamihy. Stačilo len pár dotykov a interiérom auta sa ozývali tóny jej obľúbenej hudby. To bol liek na všetko. Hoci nadovšetko milovala ticho, táto hudba jej znela ako chór anjelov, ako rajská hudba, ktorá sa jej dotýkala, utešovala a upokojovala ju. Upokojila ju až natoľko, že si ani nevšimla, že dedo už pred pár minútami odbočil a teraz má pred sebou voľnú cestu. Kvôli tomu si ani nevšimla, že minula odbočku, ktorou mala ísť. Trvalo to ešte nejakú chvíľu kým si to uvedomila.

„Sakra! Za to môže ten dedo!“ - vykrikla nahnevane, keď zistila, že je už príliš ďaleko.

Tu sa nemôže len tak otočiť do protismeru a vrátiť sa. Musí ísť ďalej. Nervózne si niečo šomrala a pokukovala po nejakom výjazde, kde by sa mohla otočiť. Po niekoľkých metroch sa jeden taký objavil. Hoci touto trasou jazdila často, túto odbočku si nikdy predtým nevšimla. Ani nevie, či vôbec bola označená dopravnou značkou.

Lenže na takéto úvahy už bolo neskoro. Auto schádzalo z hlavnej cesty neznámo kam. Hmla bola čoraz hustejšia a nikde nebolo vhodné miesto na zastavenie a otočenie sa. Navyše táto cesta bola príliš úzka na to, aby sa otočila priamo na nej. V duchu zatínala päste a dúfala, že oproti nej nič nepôjde. Kvôli tej hmla vôbec nemala potuchy, ako široká je tá cesta v skutočnosti. Spomalila, pretože takmer nič nevidela. To ju ešte viac znepokojovalo.

Nielen, že márne čas zbytočným vozením sa po neznámych cestách, ale ak by aj prišla na miesto, kam pôvodne chcela, tak kvôli tej hmla by tam šla úplne zbytočne. Nie je to práve najvhodnejšie počasie na fotenie. Jedine ak by bola niekde vysoko, odkiaľ by jej táto hmla pripadala ako hladina jazera z oblakov. Lenže ona mala v úmysle fotiť tajomnú atmosféru obľúbeného cintorína. Ale teraz by tam aj tak nebolo nič vidieť. Iba bielu stenu.

V duchu pomaly rezignovala a zmierovala sa s tým, že dnes jej to jednoducho nie je súdené. Ako pokračovala ďalej v ceste cítila, že sa povrch vozovky zmenil. Pevný asfalt vystriedal štrk. Bolo jej jasné, že toto zrejme nebude cesta do mesta. Ešte viac spomalila, aby sa čo najlepšie poobzerala po okolí a rozhodla sa, čo ďalej. V myslí neprestajne nadávala na toho dedka a kládla mu za vinu, že sa ocitla na tomto pustom mieste. Vonku za oknom však bola iba biela šľahačka, v ktorej z času na čas rozoznala obrisy stromov. Po niekoľkých metroch sa povrch cesty opäť zmenil. Prešiel jej mráz po chrbte, keď si to uvedomila. Aj keď ju nevidela dobre, vedela, že to bude s najväčšou pravdepodobnosťou len nejaká lesná cesta, ktorú využívajú poľovníci a lesní hospodári.

„Tak už len toto mi chýbalo! Sakra! Sakra! Odtiaľto sa nikdy nedostanem!“ - vykrikla zúfalo.

Prešla ešte niekoľko metrov a zastavila. Napadlo jej, že sa pozrie na mapu v mobile, kam sa to vlastne dostala. Ikonka označujúca nedostupnosť mobilného signálu ju vôbec nepotešila. Nešlo jej načítať ani aplikáciu s mapami. Dnešný svet je tak závislý na internete, že sme bez neho úplne stratení. Bohužiaľ, Mária bola stratená doslovne. Otvorila dvere a vystúpila von z auta, aby sa rozhládla okolo seba. Snažila sa krokmi premerať šírku cesty. Na jej prekvapenie urobila oveľa viac krokov, ako čakala. A po pár ďalších sa pred ňou objavilo ďalšie auto. Nikto v ňom nesesedel a podľa toho, ako boli zahmlené okná sa zdalo, že tu už nejakú dobu stojí. Vtedy si uvedomila, že sa ocitla na parkovisku. Chvíľu sa tu prechádzala a jej oči začali rozoznávať čoraz viac konkrétnych tvarov. Zrazu necítila tú naliehavú túžbu dostať sa odtiaľto čo najskôr preč. Chcela vedieť, kde je a čo je toto za miesto.

Donedávna mala pocit, že okolie svojho mesta veľmi dobre pozná. Ale odkedy sa začala túlať aj mimo hlavných trás a turistických lákadiel, zistila, že jej okolie je oveľa rozmanitejšie, ako si myslela. Objavila už viacero zaujímavých miest, ktoré sa v turistických sprievodcoch vôbec nespomínajú. Cítila, že tu dnes nie je náhodou. Náhody neexistujú – hovorievala. Vo všetkom, čo sa deje, hľadala nejaký význam. Nejaký hlbší zmysel. Nie každý z jej okolia mal pre toto jej videnie sveta pochopenie. Lenže ju to vôbec netrápilo. Milovala tajomné veci a snažila sa porozumieť všetkému, čo život prinášal.

Hmla pomaly ustupovala a nejasné kontúry okolitých predmetov nadobúdali podobu reálnych objektov. Pred jej užasnými očami sa z hmly vynárala ruina starého kostola. Vôbec netušila, že tu je niečo také. Pohľad na surové kamenné bloky ju tak fascinoval, že takmer prestala dýchať. Naplnil ju pocit tajomného vzrušenia, aké zažívala len na určitých miestach. Netuší, prečo tak miluje opustené cintoríny. Možno je to tým neobyčajným tichom. Možno tým, že sa tu cíti viac spriaznená s minulosťou a históriou tohto kraja. Možno

je to niečo oveľa hlbšie. Často na takýchto miestach premýšľa o živote. Premýšľa o ľuďoch ako takých. Myslí na to, či existuje ešte nejaký iný svet, okrem toho, ktorý vidíme svojimi očami. Verila, že áno. Verila, že je tu niečo viac. Aj keď to sama nevedela pomenovať a úplne tomu nerozumela. Niečo v jej vnútri jej hovorilo, že okrem nášho, existuje ešte jeden, neviditeľný svet.

Vrátila sa k autu, zo sedadla spolujazdca vzala fotoaparát a vydala sa smerom k tomu kostolu. Najprv však urobila niekoľko záberov z diaľky. Podišla bližšie k ruinám a so záujmom si ich obzerala. Dotýkala sa odhalených múrov. So zavretými očami do seba nasávala atmosféru tohto neobyčajného miesta. Tohto neobyčajného momentu. Akoby sa snažila splynúť s tými ruinami a prečítať ich spomienky. Tak rada by videla aspoň niečo, čo v minulosti zažili tieto múry. Určite to neboli len svadby a pohreby. Mala pocit, akoby sa tu v minulosti dialo i čosi iné. Čosi magické. Možno to bolo miesto okultných rituálov alebo niečoho podobného. Prenikal do nej zvláštny tajuplný pocit. Mala pocit, že toto nie je len obyčajný kostol, ale že miesto, na ktorom je postavený, má veľký význam pre históriu celého ľudstva. Neboli to konkrétne obrazy v jej mysli, ktoré by jej to odhalili. Nevidela tu temné stretnutia zahalených šamanov, či rytierov plánujúcich svoj ďalší postup v boji.

Bolo to niečo neopísateľné. Nekonkrétne, ale pritom veľmi presvedčivé. Vnímala ten pocit celým telom. Snažila sa ho do seba vpiť a odniesť si ho so sebou domov, kde bude môcť hodiny premýšľať o tomto neobyčajnom zážitku.

Prezerala si ruiny kostola zvonku aj zvnútra. Hnev, ktorý cítila cestou sem, bol už niekde ďaleko. Na dedka v aute si už ani nespomenula. Teraz cítila hlbokú spokojnosť a nadšenie z toho, že sa ocitla práve tu. Každé cvaknutie spúšte v nej vyvolávalo ďalšiu radosť, pretože vedela, že tieto fotky jej budú navždy pripomínať deň, keď objavila toto tajomné miesto. Nasýtená pohľadom na rozpadnutú dominantnú vežu kostola a priľahlé múry spokojne vykročila smerom k autu. Lenže vtom uvidela niečo, čo jej pozornosť upútalo ešte viac. Obďaleč sa z ustupujúcej hmly vynoril kamenný kríž a niekoľko ďalších náhrobkov. Jej srdce podskočilo od radosti a na tvári sa jej objavil spokojný úsmev. Pred polhodinou by ju ani nepadlo, že dnes bude mať takéto šťastie. Opustený kostol ukrytý v hmle na konci nenápadnej cesty. A ešte ku tomu aj prekrásny starý cintorín plný polorozpadnutých náhrobkov. Bola šťastná. Predierala sa vysokou trávou pomedzi náhrobky a hľadala čo najlepší uhol na ich odfotenie. Niektoré z nich vyzerali celkom zachovalé, iné boli sotva rozoznateľné. Niekedy nevedela, či to, po čom práve kráča, je hrob, alebo len hromada kamenia. Premýšľala nad tým. Prečo je jeden hrob ako nový, a ten, čo je hneď vedľa, je úplne rozpadnutý? Pritom sa zdá, že kameň, z ktorého boli vytvorené, je rovnaký. Možno ten, čo sa rozpadol, bol oveľa starší ako... - zamyslela sa. Lenže to už nezistí, pretože dátum na tom nepoškodenom nemá pochopiteľne s čím porovnať. A tak ostalo len pri úvahách. Zvedavo si obzerala a fotografovala. Páčila sa jej tá rozmanitosť. Zdalo sa, že ani jeden z náhrobkov na tomto cintoríne tu nemá svojho dvojníka. Niektoré zdobili bohaté reliéfy a ornamente, iné boli naopak podstatne skromnejšie. Na moment sa prestala dívať pod nohy a rozhliadla sa okolo seba. Hmla menila svoju hustotu. Pár sekúnd, či minút, bola hustá ako pena, vzápätí sa rozplynula. Ale iba na krátky okamih. Len aby ukázala ďalšie tajomné hroby, alebo nové perspektívy. Mária sa s úžasom dívala na stromy, ktoré naoko divoko rástli medzi náhrobnými kameňmi. Niektoré z nich už boli poriadne vysoké. Nevysvetliteľným spôsobom vnímala tajomnú históriu tohto cintorína. Bola ním očarená. Mystické ticho občas prerušilo hlasité krákanie havranov. Prichádzalo z opačného konca cintorína. Z miesta, na ktoré nedovidela.

Nasledovala ich hlas a zvedavo prechádzala na druhý koniec tohto rozľahlého pohrebiska. Hmla sa pred ňou rozostupovala, čím viac sa blížila k jeho vzdialenejšiemu okraju. Zrazu mohla úplne bez prekážok vidieť miesto, odkiaľ prichádzalo volanie havranov. Stála pred majestátnou murovanou hrobkou, akú poznala len zo strašidelných filmov. Pripomínala jej akúsi kaplnku. Ale veľmi temnú kaplnku. Opäť ju ovládol ten vzrušujúci pocit z objavenia neznámeho. Havrany sa s hlasitým škriekaním vzniesli do vzduchu a odleteli niekam preč. Akoby splnili svoju úlohu a teraz môžu konečne letieť tam, kam ich krídla zanesú. Mladá žena pristúpila bližšie a po prekonaní niekoľkých schodov sa ocitla pred dverami.

Bolo jasné, čo teraz urobí. Nemohla si pomôcť, odmalička bola veľmi zvedavá. Zaujímal ju všetko, čo sa okolo nej deje. Neustále

dávala rodičom množstvo otázok. A aj keď odpovede neboli vždy uspokojivé, neodradilo ju to. Tá zvedavosť, túžba vedieť a hlavne pochopiť, ju sprevádza celý život. Fascinovalo ju všetko nové a neznáme. A hlavne tajomné. Ani na okamih nezaváhala a ignorujúc akékoľvek pragmatické obavy, pristúpila ku ťažkým dreveným dverám. Masívne kusy dreva držalo pokope železné kovanie. Pánty aj kľučka boli doslova umeleckým dielom. Dotkla sa okázalo prepychovej rukoväte a stlačila ju smerom nadol. Nešlo to ľahko, musela si pomôcť aj druhou rukou, aby dokázala stlačiť kľučku až úplne dole. Podarilo sa. Ozvalo sa dobre známe cvaknutie a dvere sa mierne pootvorili. Musela vynaložiť značnú silu, aby sa dostala dnu. Súchala ťažké dvere po kamennej dlažbe, až kým si nebola istá, že vzniknutý otvor je pre ňu dostatočne veľký. Vzrušenie v jej vnútri sa stupňovalo. Nebála sa. Naopak, bola nadšená. Hladina dopamínu v jej tele sa ešte zvýšila po tom, čo prekročila vysoký kamenný prah. Jej oči si pomaly zvykali na tmavý miestnosť, ktorú lúč slabého svetla prenikajúceho cez pootvorené dvere nedokázal plne osvetliť. V kuželi svetla sa trblietali čiastočky zvířeného prachu a dodávali tomuto miestu ešte tajomnejšiu atmosféru. Urobila ďalší odvážny krok do neznáma. Vošla hlbšie do starej opustenej hrobky a so zatajeným dychom skúmala jej interiér. Steny pokrývali husté pavučiny. Ukrývali však len zoschnuté schránky pavúkov. V jednom z rohov na všetkých stranách hromádka malých kostičiek. Zrejme sa sem dostalo nejaké zviera, ktoré už nedokázalo nájsť cestu von a zahynulo hladom. Smutný osud. Máriine oči si po chvíli už privykli na tmu v hrobke, a tak sa mohla venovať podrobnejšiemu prieskumu.

Skúmala nápisy na stenách, lenže tie boli tak veľmi poškodené časom, že boli len veľmi ťažko čitateľné. V skutočnosti sa z nich nedozvedela vôbec nič. Povedala si teda, že urobí niekoľko fotiek a pôjde preč. Prvé fotky urobila bez blesku, aby vynikol ten slabý lúč svetla pretínajúci temnotu. Vyzeralo to úchvatne. Ale na fotkách nebolo vidieť nápisy na stenách, preto sa rozhodla, že urobí ešte pár záberov s použitím blesku. Ozval sa zvuk uzávierky a na zlomok sekundy interiér hrobky osvetlilo jasné svetlo. Máriu to oslepilo a na chvíľu nič nevidela. Vtom si uvedomila, že má so sebou mobil. Zapla LED baterku na jeho zadnej strane a teraz si mohla všetko prezrieť doslova v novom svetle. Vďaka tomu zistila, že hrobka má viac než len jednu miestnosť. V jednom z rohov bol nenápadný prechod do zadnej miestnosti. Zrejme tam sa bude nachádzať sarkofág s pozostatkami, keďže v tejto vstupnej miestnosti nebolo vôbec nič. Za svetla mobilu prešla do zadnej časti hrobky. Na jej prevkapanie tam nebol sarkofág, ale niečo úplne iné. Niečo nečakané. Za stenou sa nachádzalo úzke tmavé kamenné schodisko, ktoré viedlo dolu pod hrobku. Upútalo jej pozornosť a podnietilo jej predstavivosť. Schádzala schodmi dolu a do jej vnútra prenikal iracionálny strach. V myslí si prehrávala scény z hororových filmov. Už videla, ako sa na ňu z tej hlbkej tmy vyrútia zombie či nejaké iné príšery. Jej dych sa spomalil. To sa však nedalo povedať o jej pulze. Srdce jej bilo ako o život a zvířal ho strach, aký doteraz nepoznala. No napriek tomu kráčala stále ďalej. Schodisko sa stáčalo doprava. Pred každým krokom sa naklonila a snažila sa nahliadnuť za roh. Dúfala, že sa jej strašidelné predstavy nenaplnia. Upokojovala samú seba slovami, že sú to len filmy, že sú to iba výmysly. Ale čo ak nie? Čo ak existuje niečo temné, čo sa vymyká nášmu chápaniu? Netúžila to zisťovať na vlastnej koži. Špičky jej chodidiel dosadli na podlahu v najnižšom bode. Konečne. Svetlom mobilu odhalovala tajomstvá ukryté hlboko pod povrchom. Tmavé, zaprášené steny tentokrát neobsahovali žiadne nápisy. Neboli na nich ani ornamente či štukatúry, ako to bolo vo vstupnej miestnosti. Priestor bol strohý a čisto účelový. Jediným prvkom, ktorý narušal jeho jednoduchosť, bol ťažký kamenný sarkofág uprostred. Pohľad naň ju ešte viac znepokojil, keď si všimla, že ho nezakrýva len hrubá mramorová platňa. Akoby to nestačilo, dal si niekto námahu a vrchnú dosku pripevnil o podlahu párom masívnych železných reťazí. Niekomu očividne veľmi záležalo na tom, aby sa nikto nedostal dnu. Alebo skôr na tom, aby sa nikto nedostal von? Pri týchto myšlienkach jej telo stuhlo a prešlo ním akési nervózne mravčenie. Čo sa tu, preboha, stalo? Snáď tu nepochovali niekoho zaživa.. - zamýšľala sa a jej vnútorný nepokoj rástol.

Podišla bližšie ku sarkofágu, aby si ho obzrela z blízka. Naklonila sa a sfúkla vrstvu rokmi usadeného prachu. Nešlo to na prvý pokus, takže sa zhlboka nadýchla a ešte párkrát poriadne fúkla. Zvířený prach jej podráždil hrdlo. Začala ju dusiť kašeľ a pridali sa ku nemu aj skľučujúce myšlienky. Videla, samú seba ako lapajúc po dychu

padá na zem. Videla, ako sa neúspešne snaží nadýchnuť a jej telo sa zvíja v bolestivom kŕči. Zomiera sama. Zomiera na mieste, kde ju pravdepodobne niekoľko rokov nikto nenájde.

„Tak dosť! Vzchop sa!“ - prešla do protiútok v tomto boji za čistú myseľ.

Už len to by jej chýbalo, aby zomrela pri skúmaní opustenej hrobky na zabudnutom cintoríne. To nehodlala dopustiť a sústredila sa na prítomnosť. Na fakty, nie na myšlienky alebo nepríjemné pocity. Aj keď to nebolo vôbec jednoduché, pretože práve v tom momente objavila na krycej doske sarkofágu desivý nápis. Bolo to meno. Priezvisko na náhrobku bolo nečitateľné, ale meno bolo jasne viditeľné: Mária!

Svetlo

Z temného lesa ukrytého v hmle sa vynorila neznáma postava. Na prvý pohľad bolo jasné, že blúdi. Potáca sa a hľadá chodník, po ktorom len prednedávnom kráčala.

„Asi to nebol najlepší nápad vojsť do lesa v takejto hustej hmle. Tadiaľto som určite neprišiel.“ - hovoril si tmavovlasý muž a pohľadom hľadal stratenú cestičku.

Hneval sa na seba. Toľko premárneného času stráveného blúdením po lese! Vstupoval do neho očakávajúc, že sa mu podarí urobiť niekoľko dokonale tajomných fotiek, ktorými by si získal obdiv sledovateľov na sociálnej sieti. Pôvodne sem prišiel kvôli niečomu inému, ale mystická atmosféra lesa ho úplne pohltila. Cintorín opradený tajomnými legendami ho lákal už dlhšiu dobu. Dokonale sa hodil pre novú zbierku básní, ktorú pripravoval. Inšpiroval ho k niekoľkým básňam, ale on mal pocit, že im niečo chýba. Nebolo to ono. Cítil, že temnotu, ktorou je toto miesto nasiaknuté, dokáže najlepšie vyjadriť jedine vtedy, ak ju sám zažije. Bola to ideálna náhodovňa na písanie temnej poézie.

Zaparkoval auto a urobil pár krokov smerom k cintorínu. Vtom sa na krajinu znesla hmla a celú ju zahalila svojim nepriehľadným závojom. Z príčin, ktoré sam poriadne nechápe, vošiel do blízkeho lesa. Nasával jeho atmosféru a uvidel v tom príležitosť odfoťiť pár neobyčajných fotografií. Hmla bola v jednom okamihu tak hustá, že netušil kde je sever. V priebehu pár sekúnd sa kamsi stratila a odhaľovala tajomnú krásu starých stromov, ktorých nepravidelne pokrútené konáre pripomínali ľudské končatiny. Len na okamih. Na chvíľu, ktorá nestačila na zorientovanie sa v priestore. Mal pocit, akoby sa to miesto s ním zahrávalo. Všetko naokolo vyzeralo úplne rovnako. Kráčal stále vpred, ale zdalo sa mu, že sa motá v kruhu. Odprisahal by, že okolo niektorých stromov išiel minimálne trikrát. Možno to bolo len pätnásť minút, možno hodina. To nedokázal určiť. Točila sa mu hlava z tohto začarovaného lesa. Už nemyslel na fotenie, nemyslel na písanie básní. Myslel len na jediné. Musí sa odtiaľto dostať skôr, než mu z toho preskočí. Počul hlas, no chvíľu mu trvalo, kým si uvedomil, že ten hlas patrí jemu samému.

„Takže teraz sa už rozprávam i sám so sebou?! Paráda!“ - povedal a rezignovane prikývol hlavou.

Nejakú dobu sa ešte motal medzi stromami, kým sa mu akýmsi zázrakom podarilo vyliezť z tohto živého labyrintu. Rozhliadol sa a zistil, že sa nachádza na opačnej strane cintorína. Netuší, ako sa tam dostal. Pocit v jeho mysli mu nahováral nezmysly o teleporecii. Bojoval s vlastnými myšlienkami, ktoré ho presviedčali o neobyčajnej magii tohto miesta. Nemať najmenšiu chuť stráviť tu ešte nejaký čas. Bol unavený a dezorientovaný. Jeho myseľ bola dokonale zmätená. Neveril tomu, čo videl, neveril už ani vlastným myšlienkam. Potrebuje sa odtiaľto dostať preč a vyčistiť si hlavu. V ceste mu stál starý cintorín. Najkratšia cesta pomedzi hroby viedla okolo monumentálnej kamennej hrobky. Za iných okolností by jej venoval oveľa väčšiu pozornosť, než len letný pohľad. Lenže tentokrát mu akurát stála v ceste. Musí sa odtiaľto dostať skôr, ako to tu všetko opäť zahalí hmla!

Vykročil a obchádzal jeden hrob za druhým. Nevšimál si ich. Nezaujímal ho ich tajomná krása. Prekračoval polorozpadnuté náhrobky obrastené machom a lišajníkom. Niektoré ležali polámané vo vysokej tráve. Občas o nejaký zakopol. Akoby ho chceli zlákať. Akoby sa snažili získať si jeho pozornosť. Držali ho za nohu. Aby toho nebolo málo, hmla znova začínala hustnúť. Nesmie stratiť smer. Zamerl sa na kostol. Parkovisko je hneď za ním. Tam sa musí dostať. A nič mu v tom nezabrání. O chvíľu však nevidel takmer ani na krok. Jeho myseľ nahlodávali pochybnosti o jeho prirodzenom kompase. Už si nebol taký istý smerom, ktorým kráčal.

Vzápätí však nadobudol úplnú istotu. Vrazil do steny hrobky a bolo mu jasné, že zase blúdi. Okolo tej veľkej hrobky predsa už išiel! Lenže teraz stál opäť pri nej.

„Sakra! To nie je možné!“ - zanadával.

Pridržal sa jej stien a celú ju obišiel. Zastavil sa až pri dverách. Čudoval sa, že sú otvorené. Sám nevedel prečo, ale vošiel dovnútra. Neobzeral sa za seba, nemyslel na dôvody, ani na následky. Kráčal čoraz hlbšie do jej útrob.

Zaujalo ho svetlo, ktoré vychádzalo z miestnosti pod ním. Potichu schádzal dolu úzkym kamenným schodiskom. Zvedavosť bola silnejšia ako strach z toho, čo tam objaví. Môžu to byť po zuby ozbrojení vykrádači hrobov, môže to byť nejaký temný kult, alebo bezdomovec, ktorý si tu našiel útočisko. Možností bolo oveľa viac. Lenže na tie Pavel ani nepomyslel. Blížil sa ku zdroju toho svetla a čoskoro jeho pôvod odhalí.

Mária stála v rohu tmavej miestnosti. Ešte stále bola stuhnutá po tom, čo objavila na sarkofágu svoje meno. Vôbec nepočula kroky blížiacej sa osoby. Jej myseľ sa sústredila na hlboký emocionálny zážitok, ktorý ju doslova paralyzoval. Telom jej prechádzalo mrazivé mravčenie a pohľad mala uprený na tú ťažkú kamennú platňu.

Pred pár poslednými schodmi Pavel spomalil a naklonil sa, aby zistil, kto sa tam dolu nachádza. Netúžil po vyhrotenej konfrontácii s nejakými podivnými. To, čo uvidel, však prekonal akékoľvek očakávanie. V najtemnejšom kúte hrobky stála pohľadná mladá žena s fotoaparátom na krku a svetlom mobilu osvetľovala sarkofág s pozostatkami. Stála úplne bez pohnutia, čo v Pavlovi vyvolávalo veľmi zvláštny pocit a ďalšie otázky. Čo tu robí? Prečo sa nehýbe? Dýcha vôbec? - pýtal sa v duchu sám seba. Váhal, či tam má vojsť. Je to snáď nejaký rituál? Možno je posadnutá... A možno potrebuje pomoc! - rozhodol sa. Zostúpil dole.

V prvých pár sekundách si Mária ani nevšimla, že tam už nie je sama. Zrazu na ruke začítala akési šteklenie. Preľaknutá inštinktívne zatriasla rukou na kamennú dosku dopadlo pár pavúkov. Skríkla.

„Neboj sa! Sú to len pavúky. Nič ti neurobia.“ - ozval sa hlas neznámeho muža, ktorý sa pred ňou z ničoho nič objavil.

Intuitívne spravila pár krokov dozadu, až kým sa chrbtom neopierala o stenu hrobky. Srdce sa jej rozbúchalo a nohy jej stuhli strachom. Nečakala, že tu bude aj niekto ďalší. S takouto možnosťou vôbec nepočítala. Obavy sa snažila prekonať čo najpohotovejšou reakciou. Nesmie dať na seba znať, že sa bojí. Hoci na to už bolo zrejme neskoro.

„Nemám rada pavúky. Nebojím sa ich! Ale nemám ich rada.“ - oponovala naoko sebaisto, hoci vo vnútri sa celá triasla.

„Vraj prinášajú šťastie.“

„Ďakujem. Nemusím byť až taká šťastná. Som celkom skromná.“ - zareagovala chvejúcim sa hlasom.

„Prepáč, nechcel som ťa vystrašiť. Mňa sa nemusíš báť, neublížim ti.“ - snažil sa upokojiť prestrašené žieňa - „Bol som len zvedavý čo je to za svetlo, nebýva zvykom, že sa na takýchto miestach svietia.“

„A... a... áno, to to nebýva...“ - odpovedala stroho.

„Si v poriadku? Nepotrebuješ pomoc? Čo tu vlastne robíš?“ - pýtal sa so záujmom a pritom si obzeral interiér.

„Ja?“

„Áno, ty!“

„Ja...“ - nevedela zo seba dostať slova.

„Alebo je tu ešte niekto?“

Zamyslela sa, či by v tejto situácii nebolo lepšie zaklamať a povedať, že tu nie je sama a jej priateľ sem každú chvíľu príde. Bola sama v útrobach opustenej hrobky s úplne cudzím mužom. Nikdy predtým nebola v podobnej situácii. Navyše netuší, čo je to za chlapa. Čo ak je to nejaký vrah? V mysli sa jej v okamihu odohralo niekoľko hrozivých scénarov, ktorými by sa táto situácia mohla skončiť. V tom si všimla, že aj on má na krku fotoaparát.

„Si fotograf?“ - opýtala sa, jednak preto, aby získala čas a tiež aby zistila, či pre ňu predstavuje nebezpečenstvo alebo nie.

„Občas áno.“ - prikývol mladý muž.

„Prišiel si sem fotiť?“

„Nie. V skutočnosti...“ - váhal s odpoveďou, pretože nechcel ukázať svoju slabosť.

„V skutočnosti...“ - povzbudzovala ho ku odpovedi a dúfala, že to nebude nič zlé.

„V skutočnosti som sa stratil.“ - priznal a začal sa smiať.

„To táto prekliata hmla!“ - hromžil a nahnevane ukazoval pästou hore schodiskom.

V tej chvíli si Mária uvedomila, že sa nemá čoho obávať. Videla, že je rovnako zmätený ako ona. V jeho slovách a v jeho očiach vycítila úprimnosť.

„Stratil som sa v tomto čudnom lese a keď som sa z neho dostal, ocitol som sa tu na cintoríne. Zrazu sa zniesla hmla a ja som zabľúdil ešte aj tu. A potom som uvidel svetlo.“ - vysvetľoval.

Bolo jej to smiešne. Pripadal jej ako zatúlaný psík. Nerozumela tomu, ako je to možné, ale tento cudzí muž v nej nezbudzoval strach ani žiadne obavy. Práve naopak. Z dôvodov, ktoré nedokázala vysvetliť, mala pocit, že mu môže dôverovať. Možno za to mohla jeho úprimná prostosť, alebo to spôsobili jeho hlboké hnedé oči. Ktovie. Jedno však vedela isto. Nedokáže od nich odtrhnúť zrak. Napätie, ktoré len pred malou chvíľkou zvieralo jej telo bolo razom preč. Cítila, že sa môže uvoľniť a byť sama sebou. Ale rozhodne nechcela priznať, že aj ona sa v skutočnosti stratila.

„Stratil? Tu na cintoríne?“ - smiala sa naoko.

„Tak veru. Sám nechápem, ako sa to stalo. Chvíľami som mal pocit, akoby bolo toto miesto začarované, alebo čo...“

„Neblázni. Asi príliš často pozeráš Harryho Pottera.“

„Možno. Ale čo robí taká očarujúca žena sama v hrobke uprostred podivného cintorína?“ - nezdal sa úmyslu dozvedieť sa viac.

„Ja... Ja som... Ja som sa tiež stratila.“ - priznala sa nakoniec, pretože jej v tej chvíli nenapadla žiadna výhovorka.

„Takže aj ty...?“

„Áno.“ - prikývla a nespomala nadvíhla kútiky svojich pier.

V zápätí sa obaja začali nekontrolovateľne smiať. Nikdy v histórii sa v útrobách žiadnej hrobky neozýval smiech. Až doteraz. Bol to vskutku jedinečný moment. A nielen kvôli smiechu. V tej chvíli sa stalo niečo neobyčajné. Ten moment spojil pohľady dvoch dovtedy cudzích ľudí. Nastalo ticho pretkané vzrušujúcim očakávaním. Dýchali zhlboka, hoci im ich srdcia išli vyskočiť z hrude a vo vnútri pocítili chvenie motýľích krídel. Bolo také silné, že tam ostalo i naďalej. Aj keď sa o niekoľko minút rozlúčili a z cintorína odišiel každý z nich vlastným autom späť domov, naďalej ich spájala pocit, ktorý sa zrodil v tej magickej chvíli, keď sa ich rozžiarené oči stretli v tme opustenej hrobky.

Pribúdali dni a pribúdali aj slová. Ich intenzívna vzájomná komunikácia ich sprevádzala a spájala každý deň. Nebolo dňa, kedy by si nenapísali. Napriek tomu, že ich delila veľká diaľka, cítili sa čoraz bližšie k sebe navzájom. Spoznávali svoje názory, myšlienky, predstavy. Delili sa o svoje víťazstvá a prehry. Vzniklo medzi nimi hlboké priateľstvo. Vzrušujúce napätie a eufóriu striedali smutné chvíle, kedy sa obaja obávali, že to, čo k sebe cítia, je len virtuálne. Musia sa stretnúť!

Fotografovanie bolo nielen Máriinou záľubou, ale taktiež aj jej živobytím. V ateliéri v centre mesta fotila nielen modelky a svalnatých, dobre vyzerajúcich mužov. Dokonale dokázala zachytiť krásu každého človeka bez ohľadu na tvar jeho postavy či spoločenské postavenie. Termíny na fotenie si u nej objednávali mladomanželia, zamilované páry, ale i rodiny s deťmi či študenti. Častokrát na propagačné účely fotila i zamestnancov veľkých firiem. Jediné, komu sa vyhýbala, boli politici. Túto časť spoločnosti nemala v obľube.

O to viac si užívala fotenie s „obyčajnými“ ľuďmi, ktorých bolo potrebné o ich kráse častokrát presvedčať.

Takým bol aj Pavel, ktorý sa na seba málokedy pozrel do zrkadla s úsmevom. Teda pokiaľ nepočítame škodoradostný úsmev a úšklabky, keď robil grimasy na svoj odraz v zrkadle. Málokedy fotil samého seba. Archív jeho počítača bol bohatý na fotografie, ale selfie by ste tam hľadali márne. Ak by to nebola Mária, ak by to nebola ona, sotva by ho niekto presvedčil, aby sa nechal odfotiť profesionálnym fotografom v ateliéri. Popravde, Mária sa ani nemusela príliš snažiť a čoskoro si dohodli termín fotenia.

Fotoateliér

Stará budova radovej zástavby v centre mesta už mala očividne čosi za sebou. Na niektorých miestach sa zo stien renesančnej stavby odlupovala omietka a odhaľovala materiál, z ktorého bol ten dom postavený. Zdá sa, že pri výstavbe mali obmedzený rozpočet. - pomyslel si Pavel, keď vchádzal do pasáže za oblúkovou klenbou vstupnej brány. Než stlačil kľučku na tmavohnedých dverách, pozrel sa ešte raz na pokrčený papierik, ktorý práve vytiahol z vrečka. Mal na ňom popísané podrobné inštrukcie, aby sa bez problémov dostal

tam, kam potrebuje. Pohľadom skontroloval popisné číslo a nápisy na tabuli vedľa dverí. Všetko súhlasilo, takže s pokojom vstúpil dnu. Okrem pálených červených tehál spod omietky vykúkali aj bloky pieskovca či iných kameňov. No napriek zúboženému stavu toto miesto dýchalo históriou. Obdivoval staré štukatúry a rôzne zaujímavé detaily na fasáde. Niektoré boli výrazne poškodené. Čudoval sa, že to ešte nikto neopravil. Veď je to predsa priamo v centre! Všetkým na očiach... Možno je to v pláne. - upokojoval sa. Po pár krokoch uvidel na ľavej strane ďalšie dvere. Tieto sú už vstupom do samotnej budovy, kde sa mal nachádzať Máriin ateliér. Za bohato zdobenými dverami, ktoré púťali pozornosť najmä nádhernými vitrážami zobrazujúcimi zrejme nejakých svätcov, sa nachádzalo široké kamenné schodisko. Jeho zábradlie bolo doslova umeleckým dielom. V rozľahlých priestoroch s vysokými stropmi sa každý jeho krok hlasno ozýval. Cítil sa kvôli tomu trochu nepríjemne. Mal pocit, že púť príliš veľkú pozornosť. Ale koho pozornosť? Veď tam vôbec nikto nebol. Napriek tomu sa okolo seba obzeral s podivným pocitom viny. Pomaly kráčal hore schodmi a snažil sa pritom našľapovať čo najtichšie. Vo vnútri nevidel ani jednu jediná informačnú tabuľu, ktorá by oznamovala, čo všetko sa tu nachádza. Možno v tom majú prsty pamiatkári, alebo si nájomcovia týchto priestorov potrpia na diskretnosť. Pavlov pohľad opäť spočinul na malý pokrčený papierik. Prechádzal tmavou chodbou, díval sa na dvere a hľadal správne číslo.

„202. Tu je to!“ - povedal sám pre seba a zaklopal.

„Poď ďalej.“ - ozvalo sa z druhej strany dverí.

Nasledoval ten krásny hlas a vstúpil do vnútra. Rozhliadol sa po miestnosti. Stroho zariadený interiér nevyňikal množstvom nábytku, ale už na prvý pohľad mu bolo jasné, že je zariadený v prvom rade prakticky. Za dverami stál tradičný drevený stojan na kabáty, o kúsok ďalej bola pri stene trojmiestna, vkusne čalúnená pohovka a jedno kreslo z rovnakej série. Na sklenenom konferenčnom stolíku pred nimi boli položené nejaké časopisy, laptop a zopár káblov. V rohu sa nachádzala malá kuchynka s barovým pultom a pár vysokými stoličkami. Okrem jednej vysokej skrine sa tu už nenachádzal žiaden ďalší nábytok. Pomerne veľkému otvorenému priestoru dominovalo široké čierne plátно a jednoduchá drevená stolička, statív s fotoaparátom a niekoľko pomocných svetiel a tienidiel. Miestnosť bola vďaka obrovským oknám plná prirodzeného svetla. Lenže to bolo, zdá sa, až príliš ostré, a tak ich práve v tom momente Mária ukrývala za dlhé tmavé závesy, čo viseli po stranách každého z nich.

„Ahoj.“ - pozdravil sa Pavel.

„Ahoj.“ - opätovne pozdrav Mária, naoko nevšímajúc si mladého muža, pretože ju práve zamestnávali závesy okien. - „Pokojne sa usad', hneď sa ti budem venovať.“

Zobliekol si bundu, batoh položil vedľa vešiaka a podišiel k pohovke. Ale nesadol si na ňu. Nesadol si ani do kresla či na niektorú zo stoličiek. Mlčky stál a zamyslene hľadel na krásnu fotografku odetú do červeno-čiernych károvaných šiat. V duchu si hovoril, že sa musel načisto zbláznit. Nikdy v živote by ho nenapadlo ísť sa dobrovoľne fotiť na portrét. Nepokladal sa za zaujímavý objekt na fotenie. Mária mala však úplne iný názor. Videla ho úplne iným pohľadom, ako sa videl on sám. Pripadal jej neobyčajný. Niečo, čo snáď ani nevedela pomenovať, ju na ňom nespomala. Možno to boli jeho oči. Od prvého momentu, ako uvidela tie hnedé hlboké oči, nevedela ich dostať z hlavy. Stále na neho myslela, stále myslela na tie oči, ku ktorým sa cítila čoraz viac pripútaná. On však o tom zatiaľ nespomala. A možno sa o tom nikdy nedozvie, ak to udrží v tajnosti. Bolo to jej tajomstvo. Už niekoľko týždňov sa s týmto tajomstvom ráno zobúdzala a večer s ním zaspávala.

„Tak, hotovo! Hneď je to lepšie. Čo povieš?“ - skonštatovala a prešla do tej mini kuchynky.

„Áno. Áno, je to lepšie.“ - odvetil Pavel, ktorý mal tiež svoje tajomstvo.

Od ich prvého stretnutia prešlo mnoho dní. Ale nebol medzi nimi ani jeden taký, počas ktorého by na ňu nemyslel. Každý deň si v mysli prehrával moment, keď ju uvidel prvýkrát. A nielen to. Hoci sa tomu bránil, nedokázal v sebe potlačiť náklonnosť, ktorú ku nej cítil. Bolo to čoraz silnejšie a myšlienky na Máriu doslova ovládli jeho myseľ. Myslel na ňu takmer pri každej činnosti a v každej dennej či nočnej hodine. V práci mal občas problém sústrediť sa, pretože duchom bol v úplne inom svete. V tom, ktorý sa mu zjavoval v noci, keď o nej sníval. Báľ sa. Báľ sa, že by to mohla byť ďalšia slepá ulička na jeho už aj tak dosť kľukatej ceste životom. Preto sa

občas snažil robiť všetko možné, len aby na ňu nemyslel. Ale na druhej strane a v ňom zrodila silná túžba. Sny o Márii a myšlienky na ňu, v ňom vyvolávali pocity tak príjemné, že sa ich nechcel vzdať. A preto je dnes tu. Preto stojí v jej ateliéri a vystaví svoju tvár a telo objektívu jej fotoaparátu. Všetko len preto, aby mohol byť aspoň nejaký čas v jej prítomnosti.

Aj keď si spolu často písali, snažili sa byť až zdržanlivo formálni. Obaja boli opatrní, pretože v živote zažili už mnoho sklamaní a ani jeden z nich netúžil po ďalšom. Každopádne, obaja si boli vedomí, že sa medzi nimi niečo zrodilo. Niečo nadprirodzené. A tak teraz stáli pár centimetrov od seba a zatiaľ sa zmožili len na zdvorilostné frázy. Pritom obaja vedeli, že ich k sebe niečo ťahá, ale kvôli svojim povahám a predošlým skúsenostiam sa ani jeden z nich neodvážil prekročiť pomyselnú čiaru.

„Dáš si kávu?“ - spýtala sa potichu, pretože ju zradil hlas.

„Ďakujem, ale ja kávu nepijem.“ - odpovedal.

„Ach áno, máš pravdu. Hovoril si mi o tom...“ - cítila sa zahanbená, pretože takéto veci si obyčajne veľmi dobre pamätá.

„Stačí voda. Dám si len vodu.“ - zareagoval pohotovo.

Otočila sa a keď z chladničky vybrala fľašu chladenej minerálky, zhlboka si vydýchla. Netušila, čo sa s ňou deje. Mala pocit, že nedokáže ovládať svoje telo. S mimoriadne veľkým sústredenie naplnila sklenený pohár a podala ho mužovi, o ktorom tajne sníva. Natiahol ruku, aby si vzal pohár s vodou z chvejúcej sa dlane krásnej fotografky. Na zlomok sekundy sa ich prsty nechtiac dotkli. Bol to asi nejaký reflex, alebo niečo také, kvôli čomu Pavel v okamihu stiahol ruku späť k sebe. Na oboch stranách bolo cítiť rozpaky. Vzduch bol presýtený zvláštnym napätím, ktoré bolo nevyhnutné čo najskôr uvoľniť. Muž opäť pohotovo zareagoval a vzal si pripravený pohár, ktorý mladá dáma ešte stále držala v ruke.

„Prepáč, nechcel som...“ - ospravedlňoval sa.

„Je to v poriadku.“ - odvetila s hanblivým úsmevom.

Priložil si pohár k ústam a so zavretými očami ho vypil na ex. Dva a pol decilitra vody v priebehu pár sekúnd zmizlo.

„Dáš si ešte?“ - ponúkala mu Mária, ktorá si pohľad na jeho zavreté oči dôkladne vychutnala.

„Nie, ďakujem. Potom by som asi príliš pokojne neobsedel.“ - vyhovárал sa.

„Dobre teda. Tak ideme na to?“ - usmiala sa a jej pohľad smeroval ku čiernemu plátnu.

„Áno, poďme na to!“ - vyjadril súhlas s úsmevom na perách.

„Tu si sadni a otoč sa tamtým smerom.“ - zneli jej úvodné inštrukcie.

„Takto?“ - uisťoval sa Pavel o správnosti svojej pózy.

„Nie, nie! Telo otoč sem a hlavu obráť a túto stranu.“

„Aha, dobre...“ - potvrdil na znak toho, že porozumel jej pokynom.

Mladý muž sedel na stoličke, zatiaľ čo pôvabná fotografka nastavovala svetlá. Díval sa na ňu a obdivoval ju, že sa to všetko naučila. Presne vie, z ktorej strany a ako má dopadať svetlo. Vie, akú pózu má model či modelka zaujať, aby bol výsledok čo najpútavejší. Vzhliadal ku nej s otvorenými ústami a sledoval, čo robí.

„Kam to pozeráš?!“ - okríkla ho.

„No... Na teba...“ - odpovedal nesmel.

„A kam máš pozeráť?!“ - ukázala na smer, ktorým sa mal dívať, aby bolo jeho telo v správnej pozícii.

„Prepáč...“

Všetko bolo pripravené a Mária sa postavila za fotoaparát. Pozerala sa na displej a potajomky sa usmievala. Cítila v sebe ohromnú radosť z tohto stretnutia. Uživala si prítomnosť vysnívaného muža. A aj keď sa naoko nič dramatické nedialo, veľmi ju uspokojovala už len samotná jeho prítomnosť a to, že sú tu spolu sami. Pavel sa ani nehýbal. Sedel v póze presne podľa jej inštrukcií. Lenže pôsobil príliš strnulo, príliš umelo a skostnatele. Pripadal jej ako figurína, akoby to ani nebol živý človek. Aj to tajomné v jeho očiach sa zrazu niekam vytratilo. Tak veľmi sa sústredil na tú pózu. Hľadela na displej a vedela, že takto to nepôjde. V myslí si predstavovala výsledný produkt tohto stretnutia. Tie fotky budú otrásne, ak tu bude sedieť ako mŕtvo!

„Uvoľni sa! Tváriš sa ako zombík.“ - napomínala ho.

„Snažím sa...“ - ospravedlňoval sa.

„Tak sa nesnaž!“ - prikázala mu dôrazne.

„A čo mám teda robiť? Veď sedím tak ako si chcela...“

„Sedíš správne, ale ten výraz v tvári... Moje nervy...! Musíme s tým niečo urobiť...“

„A čo? Čo by som mal urobiť?“

„Mysli na niečo pekné. Na niečo čo máš rád, na niečo čo sa ti páči...“ - nestihla ani dopovedať a Pavel sa na okamih zasnival.

Myslel na ten ich nečakaný dotyk pred pár minútami. I za tak krátky čas si stihol všimnúť, aké jemné sú jej prsty. A cítiť ich dotyk, hoci len na zlomok sekundy, ho naplňalo šťastím. Neuvedomil si to a počas tohto snívania na maličkú chvíľu privrel oči. Mária nezaváhala a okamžite využila príležitosť, ktorá sa jej naskytla. Miestnosťou sa ozvalo typické cvakanie uzávierky fotoaparátu.

V parku

O pár dní neskôr stála uprostred parku obklopená hmlou. Milovala túto atmosféru. Mala pocit, že je pre tieto momenty zrodená. Všetko pôsobilo tak tajomne, tak magicky. Zasnene sa dívala do neznáma a v jej myslí oživali utajované romantické predstavy. Stála uprostred parku a snívala doslova za bieleho dňa. Jej oči hľadeli do bieleho ticha, ktoré vypĺňalo nielen priestor okolo nej, ale aj jej vnútro. Náhle ho však prerušilo praskanie suchého lístia spadnutého na chodník. Hlasitosť toho zvuku sa postupne zvyšovala. Zozadu sa ku nej niekto blížil, ale Mária sa ani nepohla. Hoci bola zvedavá, neotočila sa. Stála tam ďalej a celá stuhnutá čakala, čo sa bude diať. Naraz praskanie lístia utíchlo. Telo sa jej začalo chvieť. Dýchala pomaly a každý jej výdych sa vo vlhkom chladnom vzduchu okamžite zmenil na paru. Vtom zacítila teplo a čiesi ruky ju pevne objali okolo pásu. Spoznáva tú ľahko korenistú vôňu a aj ten dotyk, ktorým ju k sebe pritisol. Už ho zažila. Spoznáva aj tie dlane. Tie, ktoré sú nežné a silné zároveň. Položila svoje ruky na jeho, uvoľnila sa a s dôverou sa oprela o muža, ktorého milovala. Vedela, že je v bezpečí a môže ďalej pokračovať v snívaní. Aké to bude, keď sa ich pery dotknú? Snívala o tom mnohokrát. Dúfala, že teraz to konečne zistí. Už nemieni dlhšie čakať. Obrátila sa tvárou k Pavlovi a pritisla svoje ružové pery k jeho ústam. Na zlomok sekundy zneistela. Bolo to správne? Čo ak je to priskoro? Čo ak po tom túži iba ona? Čo ak bude sklamaný? Čo ak bude sklamaná ona? A čo ak... - toľko myšlienok v tak krátkom momente. Vytušil jej obavy a láskavo ju k sebe privinul. Bolo to presne také uistenie, aké potrebovala. V jeho objatí cítila, že môže byť sama sebou. Cítila, že je prijatá. Cítila, že jej láska je opätovaná. To, o čom posledné dni len snívala, sa v tomto zahmlenom parku menilo na skutočnosť. Pery zaľúbencov sa navzájom nežne dotýkali. Celý okolitý svet sa v tom príjemne mäkkom spojení kamsi vyparil. So zavretými očami si vychutnávali štekľivé vzrušenie z čoraz vášnivejších bozkov. Ale Mária sa chvela nielen vzrušením.

„Celá sa trasieš...“ - konštatoval Pavel.

„Je mi zima. Som tu už hodinu.“ - priznala.

„Čože?!“ - pozrel na ňu prekvapene.

„Nevedela som sa dočkať, kedy prídeš. Tak veľmi som sa na teba tešila...“ - vysvetlila s úsmevom a venovala mu ďalší rozmarný bozk.

„Tak poďme niekam do tepla.“ - navrhol.

„Áno, poďme.“ - vzala ho za ruku a viedla preč z parku.

„Kam ideme?“ - pýtal sa, pretože to tam vôbec nepoznal.

„To je prekvapenie.“ - odvetila a oči jej šibalsky zaiskrili.

„Tak fajn. Prekvapenia síce nemám príliš rád, ale tebe verím.“

„Bude to miesto, ktoré mám veľmi rada. Uvidíš, bude sa ti páčiť.“

„Verím, že áno.“ - prikývol a pomyslel si, že to bude asi nejaká jej obľúbená kaviareň, alebo niečo také.

Kráčali mestom držiac sa za ruky a tešili sa zo vzájomnej prítomnosti. Usmievali sa. Dívali sa na ich odraz v sklenených tabuliach výkladov. Žartovali a robili rôzne grimasy. Ako malé deti, ktoré sa prvýkrát vidia v zrkadle. Vo veselej nálade prešli celým centrom a zastavili sa pri jednej z výškových budov.

„Tak, tu je to.“ - oznámila.

„Tu?“ - čudoval sa Pavel a skúmavo si prezeral tú budovu zhora nadol.

„Áno, tu. Tu bývam.“

„Si si istá?“ - zamýšľal sa nad tým, či je to vhodné a váhal nad ďalším krokom.

„Ale ak chceš, môžeš ostať vonku.“ - dala mu na výber, zatiaľ čo jej kľúč už zapadol do zámku vo dverách a pomaly sa otáčal.

„Nechcem. Vieš, že nechcem.“ - povedal a vykročil za ňou do vchodu.

„Áno, viem.“ - usmiala sa.

Vedela, že neodmietne. Na jeho mieste by urobila to samé. Istotne, človek môže mať pochybnosti. Môže mať obavy z niečoho nového. Ale ak by bola ona na jeho mieste, reagovala by zrejme rovnako. Vďaka tomu, že spolu už niekoľko týždňov intenzívne komunikovali, vedela dobre, že majú mnoho spoločného.

Mala pocit, že sa poznajú odjakživa. A hoci to tak nebolo, cítila k nemu veľkú dôveru. Cítila, že je s ním v bezpečí. Cítila jeho úprimný záujem a lásku. Aj keď sa jej to občas zdalo neuveriteľné. Niekedy sa pýtala seba samej: Je to možné, aby sa z ničoho zrodila tak silná láska? Očividne áno. Cítila ju v každom jeho slove, v každom jeho pohľade. A teraz ju cítila aj v každom jeho dotyku.

Za zavretými dverami výťahu sa ich pery opäť spojili. Obaja chceli zo seba čo najskôr striasť to neopísateľné napätie, ktoré bolo medzi nimi. Jediný spôsob, ako sa zbaviť túžby, je poddať sa jej. Tak to v tejto chvíli cítili. Cítili, že už premárnili dosť času zdvorilými slovami. Dosť bolo slov a snov o vášni, teraz ju chcú zažiť na vlastnej koži. Zdalo sa, že z výťahu do bytu prešli bez toho, aby sa ich pery od seba vzdialili. Zabuchli za sebou dvere bytu a na zem začali dopadať prvé kusy oblečenia. Dotyky ich pier v prítomí útulného bytu zapálili v ich očiach plamene vášne. V horúcom objatí zaspáva krásna fotografka bozkami tvár svojho milovaného. Obaja cítia čoraz väčšiu túžbu, čoraz väčšiu vášň a čoraz väčšie teplo. Básnik ju k sebe pritísne tak silno, akoby mal dnes nastať koniec sveta. Končekmi prstov skúma krivky jej pôvabného tela. Jeho dotyky sú čoraz odvážnejšie. A je to v poriadku. Túžila po nich. Často snívala o jeho dotykoch. Sú presne, také ako si ich predstavovala. Nežné a vzrušujúce. Ale aj tak mala pocit, že sa jej srdce zblázni, keď cítila jeho nežné prsty pod tričkom. Uvoľnená podáva sa tým krásnym pocitom. Celým jej telom prúdi vášnivé teplo. Hladí jej odhalené boky a chrbát. Venuje mu až prekvapivú pozornosť.

„Čo to robíš?!“ - pýtala sa prekvapene.

„Hľadám krídla.“ - zašepkal.

„Ty si blázon!“ - rozosmiala sa – „Milujem Ťa!“

Pritúli sa ku nemu a vášnivo ho pobozká. Už to nie sú len ich nedočkavé pery, ktoré sa navzájom dotýkajú. Pridali aj jazyk a ich dych sa okamžite zrýchlil. Zrýchlil sa aj ich pulz. Návaly vzrušujúcich pocitov prichádzali bez varovania a úplne ich pohltili. Poddali sa im. Poddali sa vášni, ktorá stravovala ich telá ako keď plameň stravoval horiaci Rím. Teplo. Horúco. Na krátky okamih uvoľnila silné zovretie pier. Nielen, aby sa nadýchla. Bez varovania, bez zahánania mu vyzliekla tričko a rozopla nohavice.

On urobil to isté a v okamihu stáli oproti sebe takmer úplne nahí. Ale nehanbili sa. Nezáležalo na tom, či on má na bruchu tehličky a to jej je ploché ako na vyretušovaných fotkách z módnych časopisov. Boli nádherní. Boli zamilovaní. Jeden pre druhého boli tým najkrajším na svete. Tým jediným na svete. Ten jesenný večer sa stal svedkom ich úprimnej lásky, ktorú si vyznávali nielen slovami. Milovali sa. Milovali sa odovzdane. Milovali sa nežne. Milovali sa vášnivo. Miestnosť čoskoro naplnila vôňa ich lásky sprevádzaná spokojným vzdychaním. Úprimné vyznania sa zhmotnili do milovania, po akom obaja túžili. Nebolo na ich telách miesto, ktoré by ostalo nedotknuté, alebo nepobozkané. Spoznali každý kúsok svojich tiel a spojili ich do nádherného celku. Cítili, že sú jeden pre druhého stvorení. Spotení, voňaví a spokojní. Sen, ktorý ju sprevádzal niekoľko nocí, sa konečne stal skutočnosťou. Nádhernou vzrušujúcou skutočnosťou. S tajuplným úsmevom zaspáva v objatí tej najvzácnejšej osoby na svete a ani mesiac, ktorý sa na nich pozerá cez okno, netuší, čo bude ďalej. Ale ona vie, čo by chcela. Želá si, aby tento večer a tento moment trvali naveky. Zaspala šťastná. Tak šťastná, ako asi ešte nikdy nebola. Pavel sa chvíľu díval na jej krásne telo zababušené do perín a kochal sa jej krásou. Potmehúdsky sa usmieval, pretože dostal bláznivý nápad. Počkal, kým si nebol úplne istý, že Mária už spí. Potom vzal do ruky pero.

Fred

Lúče slnka prenikali cez škáry medzi žalúziami a naznačovali milencom, že je už najvyšší čas vstať z postele. Ale s nimi to ani nehlo. Až keď sa v izbe zjavil malý psík a jazykom ich štekľil na chodidlách. Vrtkavé psíča vyskočilo na posteľ a votrela sa medzi milencov. Naliehavo začalo štekať. Toto bol ten najspoľahlivejší budíček. Fred sa túlil ku svojej panej a obľizoval jej tvár. Najskôr sa zdalo, že si prítomnosť muža nevšima. Ale nebola to pravda. Všimol

si ho už večer, ale nechcelo sa mu ani pohnúť z vyhriateho peľechu. Neskôr, v noci, si ho bol obzrieť a oňuchať. Keď sa vyšantil so svojou paňou, obrátil svoju pozornosť ku Pavlovi a neodbytné dobiedzal. Niečo veľmi chcel, ale nemohol to povedať, nevedel to povedať keďže je len pes. Poskakoval, vrčal a udieral ňufákom do obidvoch ľudí ležiacich v posteli. Nebolo to práve najromantickejšie ráno.

„No čo je? Čo by si chcel? Maškrtku?“ - pýtala sa ho Mária a hladkala jeho krátku čiernu sršť.

Na znak súhlasu zaštekala a urobil na ňu psie oči. V jeho prípade to platilo stopercentne. A bolo to tiež i stopercentne účinné. Odhrnula perinu a položila psíka na zem. Vtedy si uvedomila, že je úplne nahá. Na okamih sa zahanbila a červenajúc sa skryla sa za prikrývku.

„Nemusíš sa hanbiť. Si nádherná. Si ako anjel.“ - posmeľoval ju Pavel a díval sa jej do očí s tou najúprimnejšou láskou.

„Ty jeden rozprávkar...“ - sklonila sa ku nemu a pobozkala ho na čelo.

Následne sa celá zahalená do prikrývky stratila za dverami izby a on tam ostal ležať na posteli tak, ako ho pánboh stvoril. Teraz to bol on, kto sa snažil všemožne zakryť svoju nahotu. Karma niekedy nečaká dlho na svoju chvíľu. Obliekol si aspoň tričko, čo ležalo na zemi pri posteli, pretože všetko ostatné oblečenie bolo ktovie kde. Vstal a nasledoval kroky svojej milovanej.

Našiel ju v kuchyni, ako sa skláňa nad Fredovu miskou a nedočkavý jazvečík pri jej nohách vrtí chvostom. Vrhol sa na kŕmenie, akoby týždeň nejedol. Mária si všimla, že tam Pavel stojí s otvorenými ústami.

„Nedaj sa oklamať! Ja mu dávam jesť. Takýto je zakaždým.“ - smiala sa na psíkovi, ktorý hltal jedno sústo za druhým.

Lenže to mladého muža v tejto chvíli vôbec nezaujímalo. Jeho oči sa upierali k žene, ktorá pred ním stála. Pripadala mu v tej prikrývke mimoriadne atraktívna.

„Si rozkošná. Veľmi sa mi páčiš.“ - vyslovil so zaľúbeným pohľadom.

„Veď aj ty mne.“ - priskočila ku nemu s úsmevom v očiach a pobozkala ho na líce. Vzápätí sa opäť niekam vytratila.

„Počkaj, kam zase ideš?“ - pýtal sa Pavel, ktorý si dnešné ráno predstavoval trochu ináč.

Očakával, že sa budú celé dopoludnie túliť v posteli a prejavovať si nežnosti. Veď dnes ešte nedostal ani príležitosť objasť ju alebo pobozkať. Všetko sa dialo tak neočakávane. A hlavne rýchlo.

„Idem do sprchy...“ - ozvalo sa z kúpeľne a dvere za krásnou fotografkou sa zavreli.

„Tak vidíš, ostali sme tu sami...“ - prehovoril s povzdychom ku psovi dojedajúcemu posledné sústo.

Pozbieral oblečenie, ktoré bolo odčera rozhádzané po zemi a keď sa obliekol, vrátil sa do kuchyne ku svojmu novému kamarátovi. Ten ku nemu pricipital s vôdzkou v papuli. Pavel sa okolo seba obzrel, akoby si nebol istý, či to ten pes myslí naozaj vážne. Nebol tam okrem nich nik iný, takže odpoveď bola jasná. Obul sa, vzal psíča a bez slova s ním odišiel.

Mária medzitým vošla do sprchy a na jej telo dopadli prvé kvapky teplej vody. Vtom si všimla na svojom tele niečo, čo tam ešte večer nebolo. V tom opare to nevidela jasne a vystrašilo ju to. Na dotyk to však nebolo cítiť. Vybehla zo sprchy a v zrkadle si obzerala svoju zadnú časť tela. Na jej zvodnom pozadí bolo niečo nečakané. Vyzeralo to ako nejaký text. A skutočne tomu tak bolo. V odraze v zrkadle čítala báseň napísanú na pokožke jej ľavého sedacieho svalu. Táto skutočnosť jej vyrazila dych. Rovnako aj text tej básne.

Spoznal som Ťa v hmle.

Spoznal som Ťa medzi anjelmi.

Spoznal som Ťa keď k zemi padali žlté listy.

Spoznal som Ťa v hmle.

Spoznal som Ťa medzi anjelmi.

Si jedným z nich, teraz som si istý.

Zahalila sa do osušky a vyšla z kúpeľne za autorom týchto slov. Lenže ten tam na jej prekvapenie nebol. Znepokojilo ju to, no vzápätí si všimla, že chýba aj Fred. Otvorila okno a pozrela sa dolu smerom ku parku. Nemohla uveriť tomu, čo vidí. Fred a Pavel sa spolu prechádzali pomedzi stromy. Áno, bol to ten Fred. Ten, ktorý vrčal na každú návštevu a ku cudzím ľuďom bol vždy nedôverčivý. Bol to presne tento Fred, ktorého Pavel venčil pod panelákom. Aké prekvapenia má osud ešte pre ňu pripravené? Pýtala sa seba samej a stále neveriacky hľadela na tých dvoch dolu.

V nasledujúcich dňoch a týždňoch sa stretávali čoraz intenzívnejšie a ich vzťah bol dokonalo súhrou očarujúcej vášne, žiadostivosti a hlbokého priateľstva. Trávili celé hodiny rozprávaním sa o všetkom možnom. Spoznali svoju minulosť, svoje rodiny a seba navzájom. Podnikali dlhé výlety, z ktorých si odniesli okrem spomienok aj množstvo nádherných fotografií. Radostné dni striedali horúce noci plné vzrušenia dvoch zadýchaných tiel.

Užívali si všetky radosti života. Všetko, čo im prišlo do cesty, sa snažili využiť vo svoj prospech a premeniť na niečo úžasné. Niekedy sa to podarilo, niekedy nie. Ale nič ich nedokázalo obrať o radosť, ktorú spolu prežívali. Tešili sa na každý nový deň. Milovali dobrodružstvo. Milovali opustené miesta, staré cintoríny a rozpadnuté budovy. V jedno jarné ráno boli obaja plní očakávaní, pretože tmavovlasý básnik sľúbil svojej milovanej výlet na nejaké tajomné miesto.

Bunker

Približne okolo poludnia prišli na miesto určenia. Zanedbaný pozemok obopínal rozpadnutý hrdzavý plot, ktorý pohltili kriky a žihľava. Na niektorých miestach plot chýbal úplne. Tam, kde ešte po ňom ostali nejaké náznaky, veseli na zbytkoch pletiva výstražné cedule. Väčšina z nich bola nečitateľná, ale pozorné oko na nich rozpozná pozostatky tvarov jednotlivých písmen. Nebezpečenstvo, zákaz vstupu! - písalo sa sýtočerveným písmom na kedysi bielom podklade. Na okamih sa pristavili pred jednou z tých cedúľ. Máriu zastavili obavy z možného nebezpečenstva. Vnútorne súboj opatrnosti a zvedavosti spôsobil, že sa nedokázala ani pohnúť. Pavel sa ku nej obrátil snažiac sa ju povzbudiť.

„Veď sú to len nápisy... Niet sa vôbec čoho báť.“ - upokojoval ju.

„No neviem. Mám z toho zlý pocit.“ - vyjadřila svoje obavy.

„Neboj sa. Nič sa nám nestane. Jediná vec, čo nám tu môže ublížiť je táto prekliata žihľava!“ - povedal a švihol pred sebou drevenou palicou, aby vytvoril v hustom poraste cestičku pre nich dvoch.

Verila mu. Prekonala obavy a nasledovala ho do zelenej húštiny. Neuposlúchli varovanie napísané na hrdzavých ceduliach a prekročili hranice. Tak, ako to urobili už mnohokrát predtým. Kráčali v ústrety neznámemu dobrodružstvu. Po chvíli blúdenia našli, čo hľadali. Otvor vyhlbený v skale a rebrík, ktorý ich volal niekam dolu. Pavel naň vstúpil prvý. Váhavo ukladal svoje kroky na staré drevo a dúfal, že sa žiadna z priečok rebríka neprelomí. Za svetla LED čelovky sa rozhlíadal po vstupnej sieni. Neuzrel nič, čo by v ňom vzbudzovalo pocit nebezpečenstva a dal pokyn svojej priateľke, aby zišla dolu za ním. Zostupovala opatrne a s každým ďalším stupienkom jej srdce bilo rýchlejšie. Bola už na mnohých opustených a tmavých miestach, ale toto v nej vzbudzovalo nevysvetliteľný nepokoj. Mala zlú predtuchu a hoci svojej intuíciou občasne načúvala so záujmom, tentokrát sa ju rozhodla ignorovať. Je tu predsa Pavel a on určite vie, čo robí. Istotne by ju nevystavil nebezpečenstvu. Cítila to od prvej chvíle, ako sa spoznali. Dôverovala mu tak ako nikomu. Z predposledného stupienka zoskočila priamo do jeho náručia.

Pevne ju uchopil a láskavo ju objal. Cítila sa bezpečne. Jeho náruč bola pre ňu bezpečným útočiskom. Jeho objatia ju naplňali šťastím a dávali jej silu a nádej. Pohládil jej vlasy a venoval jej niekoľko teplých bozkov. Teraz už bolo opäť všetko v poriadku. Znovu sa ničoho nebála a prebúdžala sa jej prirodzená zvedavosť.

Za svetla čeloviek sa vydali do útrob podzemia. Zvedaví, čo je za ďalšou stenou, držiac sa za ruky, priblížili sa ku kovovým dverám. Pavel sa chopil rukoväte, ale s ťažkými dvermi takmer nehol. Pootvoril ich iba nepatrne. Stačilo to však na to, aby sa tadiaľ prepchali do ďalšej miestnosti. S otvorenými ústami obdivovali priestor, v ktorom sa ocitli. Očakávali, že tu bude aspoň nejaký nábytok alebo technológia. Filtračné zariadenia alebo také niečo. Ale okrem pavúkov tam nebolo vôbec nič. Iba ďalšie dvere. Našťastie boli tieto otvorené. Prekročili prah a vošli do druhej miestnosti. Táto bola pre nich ešte väčším prekvapením. Namiesto hrubých betónových stien bol vokol nich iba kameň a strop podopierať kovová konštrukcia poznačená časom. Nepodobalo sa to na žiadny iný bunker, ktorý doteraz navštívili. Aký je účel tohto miesta? Aká je jeho história? Bezpochyby smutná.

„Ani si neuvedomujeme aké šťastné životy žijeme...“ - povzdychla si Mária hľadiac na temné múry bunkra.

„Máš pravdu. Môžeme byť skutočne radi, že u nás nie je vojna. Chudáci Ukrajinci, alebo Izraelčania. Spokojne si žiješ, zrazu nejakému senilnému dedkovi prepne v hlave a rozpúta nezmyselné zabíjanie. Nevieť si ani predstaviť, aké utrpenie museli zažívať ľudia v druhej svetovej vojne. Alebo v akejkol'vek inej vojne...“

„Veru... Na miestach, ako je toto, si človek uvedomí, aký krehký je ľudský život. V jednej chvíli sa tešíš zo života a o pár sekúnd môže byť po tebe...“

„Je podľa teba život priamka alebo úsečka?“ - prerušil Pavel Máriino zamyslenie ďalšou filozofickou otázkou.

„Podľa mňa život nie je priamka, je to skôr sínusoida. Raz si hore a raz dole.“ odpovedala.

Vtom však uvidela ohnivý záblesk v Pavlových očiach a povedomý nepatrný úsmev, ktorý už predtým niekoľkokrát zažila.

“Ty jeden perverzák! Ako môžeš teraz myslieť na sex?!“ - hromžila.

„Nemyslím na sex!“ - bránil sa. „Myslím na milovanie. S tebou. Rád sa na teba dívam, keď si hore. Ale rovnako rád aj keď si dole.“ - odpovedal s úsmevom a jeho líca sa sfarbili do červena.

Toto bol presne ten pohľad, o ktorom hovorila. Pamätá si ho z fotiek, ktoré jej posielal, keď o nej ešte len sníval. Neskôr dostala príležitosť vidieť ho i naživo. Páčil sa jej. Páčila sa jej myšlienka, že na ňu takto myslí. Cítila sa chcená. Cítila sa milovaná. Objala svojho milovaného a užívala si pokoj jeho náručia. Prestala vnímať smútok a ťažobu tohto miesta. Jediné, čo vnímala bolo teplo generované láskavým objatím a synchronizovaný tlkot ich srdiec.

Ale všetko sa v okamihu zmenilo. Stalo čosi nečakané. Zem sa otriasla a podzemím sa ozvalo škripanie padajúceho kovu zdeformovaného kamením. Znelo to, akoby oceľové vstupné dvere práve zachytili ranu z dela. Tlaková vlna víriaca prach bola znamením, že sa stalo niečo veľmi zlé.

„Čo to bolo?!“ - vykričala vydesene.

„Sínusoida...“ - zahlásil Pavel s ľadovým chladom v hlase.

Ani na moment nezaváhal, vzal ju za ruku a ťahal ju smerom ku vchodu. Dobešli však len do prostrednej miestnosti. Zmocnil sa jej strach a panika.

„Budeme tu uväznení navždy!“ - kričala so slzami v očiach.

Pavel sa márne pokúšal zatlačiť na dvere. Skúšal to rôznymi spôsobmi. Nepomohlo sústredenie sily a ani úder plecami po krátkom rozbehu. Jediné, čo dosiahol bolo, že ho príšerne rozbolelo rameno. Napriek tomu neprestával a ďalej vytrvalo skúšal otvoriť zaseknuté dvere. Lenže netušil, že za nimi už nič nie je. Miestnosť, cez ktorú sa dostali dnu, už neexistovala. Zavalila ju hromada kamenia a sutín. Zbehlo sa to nečakane a rýchlo. S pribúdajúcimi neúspešnými pokusmi a ubúdajúcimi silami si Pavel čoraz viac uvedomoval, že odtiaľto nevedie žiadna iná cesta von.

Zbesilé jačanie Márie sa medzitým zmenilo v zúfálny plač. Pavel naivne vytiahol mobil a pokúšal sa zachytiť signál. Tu, v podzemí? Medzi pol metra hrubými múrmi? Nemožné! Vbehol do poslednej miestnosti a zúfalo sa snažil nájsť ďalšie dvere. Možno niečo prehliadol... Možno je tam niekde ventilačná šachta a oni sa ňou preplazia ako v akčnom filme. Ale nebolo tam vôbec nič. Vrátil sa k Márii, ktorá sedela schúlená v rohu betónovej miestnosti a celá sa triasla. Prisadol si ku nej a mlčky ju objal. V tejto chvíli bolo každé slovo zbytočné. Obaja vedeli, že toto sa dobre neskončí. Zachvátila ich neznesiteľná úzkosť. Už to nebol strach. Bola to istota. Nikto nevedel, kam ídú. Aj keby ich hľadali, aká je šanca, že prídu skôr, než zomrú od smädu alebo z nejakých iných príčin? Mizivé percento.

Vtom sa zem znovu otriasla. V rohoch stien sa objavili trhliny a ťažká klenba betónového stropu pomaly klesala dolu smerom ku vydeseným, túliacim sa milencom. Zdalo sa im, akoby každá sekunda trvala aspoň minútu. Možno to boli minúty, možno sekundy, keď sa ho mohli dotknúť. Mária ležala na studenej betónovej podlahe. Pavel bol nad ňou a prikrýval jej telo. Snáď dúfal, že jeho chrbát zastaví blížiacu sa hrozbu. Alebo aspoň čo najviac oddiali nevyhnutné. Nikdy predtým nevidel toľko slz, ako teraz v očiach ženy, ktorú miloval. Jeho myseľ stravovali výčitky. Prečo len išiel do tohto prekliateho bunkra? Prečo nešli radšej do kina ako normálni ľudia? Lenže na výčitky bolo už príliš neskoro. Betónový strop sa dotýkal jeho chrbta a tlačil ho čoraz bližšie k zemi.

Tiché „Milujem ťa“ zaznelo v prachu sutín niečoho, čo bolo ešte pred pár minútami masívnym betónovým bunkrom.